

Lesz-e háború?

A második világháború óta a nemzetközi politikai élet nem az állami individuumok cselekedeteinek összessége, hanem az államok felett álló nemzetközi, helyesebben államközi szervezet, az UNO politikai kereteiben élnek az államok, önállóságuk részleges feladásával, külpolitikai életüket.

Az UNO-ban részvevő államok egyéni politikai érdekeiből annyit áldoznak fel az UNO oltárán, amennyit az 1947-es állapot megkíván. Az UNO nem állhat Kelet-Európa felszabadítása gondolata mellé, mert összeütközésbe kerülne alapítási szándékával, és a keleti blokk érdekeinek megsértésével letérne a nemzetközi kérdések békés elintézésének útjáról. Az UNO úgy egész, ha abban Nyugat és Kelet is benne van, sőt ezen az alapon Vörös Kína is. Az UNO biztosítja a 45-ös állapotot, vele együtt Szovjetország egységét és biztonságát is, sőt többet köszönhet neki, mint a nyugati államok, holott csak utóbbiak áldoztak fel politikai érdekeket érte.

Amerika külpolitikájának, UNO-státusának és propagandájának szívhangjai nem mutatnak olyan háborúra, amely megszünteti a népek börtönét, a szovjet kolosszust. Ilyen háború egyelőre nem lesz.

(Magyar Szó, 1961. augusztus 24.)

Újévi gondolatok (1968)

A magyar szabadságharc számított a Nyugat politikai támogatására, sőt Amerika katonai segítségére. Az 1933 óta fennálló orosz–amerikai megértés és együttműködés (a szócátákra most nem tekintünk) ilyen hirtelen széttrézésére a magyar függetlenségi törekvés nem volt elegendő. Az utóbbi négy évben a szócáták drámai játéka is megszűntek, s helyükbe a közeledés propagandája lépett. Felszabadítás tehát nem lesz.

Érdekes visszatekinteni az elmúlt 10 évre: a szovjet tiprás UNO-megbélyegzése óta mint húzódtak vissza a közönybe (vagy aktív szovjetbarátságba) a nyugati sajtó és kormányok. Ilyen egyöntetűség már több, mint véletlen.

Nem régen még azt hangoztatták: „vagy kommunista lesz a világ, vagy belepusztul”. Ma már egyengetik lépéseiket „új mechanizmus”-ra.

Az éket a gazdasági követelmények miatt kellett elfogadni és eljön az idő, amikor a politikai keretek is tarthatatlanná válnak. Visszaút nincs már, miként a cápa fogai, magukba húzzák a polgári élet intézményeit. Minden személyi igény, egyéni érdekesülési vágy, áruéhség és tudás-szomj növeli a folyamatot, és a jövő nemzedék már nem érti a zagyva pártzsargont. Még ragaszkodnak a hatalomhoz, még sokáig el kell viselni a megszállás pribékjeit, de most már bizonyos, hogy túlélnek őket a nemzettek.

A történelem parancsa most a türelem, a bizakodás. Egy a fontos az ország számára: túlélni, megmaradni. A magyar nép sokszor felemelte már fejét történelme viharos századaiban. A világ nem egyszer elámult rajta. A felkelés 12 évvel ezelőtt elbukott. Most egy másik, ugyanannyiszor kipróbált viselkedési forma ideje jött el. A határok most nem a Kárpáton vannak, hanem a családi házak küszöbén. A harc most nem a tankok ellen folyik, hanem az emberi gonoszság és ostobaság páncéljainak felfeszítéséért.

Ma „ismét harcol a magyar”. Fegyver helyett más eszközökkel és ha igaz, még nagyobb reményekkel. Talán ez a harcmodor, ez az igazi

Ilyen a világ! (2)

Kedves Olvasóim!

Emigrációs életünk korai szakaszában nagy igényünk volt érdeklődésünket kielégítő információra. Ezt nem kaptuk meg az itteni sajtóból, nem is szólnak a nyelvvismereti hiányosságunkról. Európa romjaiból már emelkedett, míg Magyarország népe idegen világképbe nyomorítottan, a forradalom után már csak a fizikai magmaradást célozhatta meg.

A kommunizmus tovább terjedt a világban, Amerika csak látszólag ellemezte, sok minden érthetetlen volt a nagypolitikában. Az információözönben nehéz volt eligazodni. Ebben az időben hoztuk meg néhányan a magunk áldozatát azért, hogy legyen Ausztráliában magyar nyelvű, magyar szellemiségű tájékoztatás.

Elkötelezettség nélküli újságírás nincs, nekünk a magyarság sorsa és érdeke lett az irányelv. Olyan világban, amelyben felszabadulásnak nevezik a katonai és politika megszállást nyugaton-keleten egyaránt, minden politikai megnyilatkozást meg kell vizsgálni a következmények tüktében.

Ebben a rovatban félvszázaddal ezelőtti írásaimban foglalt megállapításaimat sorolom fel. Ezek abban az időben sokak számára túlzottnak és valamiféle borúlátó nacionalizmussal teltettek tűnhettek. Mai felidézésükkel azonban igazolást nyerhetnek a jelenleg már átláthatóbb politikai helyzetben, amikor Európa-szerte a nemzeti szuverenitások tervszerű lebontása történik.

Csapó Endre

magyar küzdelem, amely meghozza egy napon a magyar nép szabadságát. És ami a legfontosabb: ebben a harcban mi is résztvehetünk.

(Ausztráliai Magyarság, 1968. január.)

szerepet a földrajzi helyzet jelöli ki, mégpedig teljesen függetlenül például attól, hogy melyik párt van éppen kormányon.

(Ausztráliai Magyarság, 1968. június.)

Lesz-e béke Vietnamban?

Tegyük félre emberi érzelmeinket és politikai beállítottságunkat, és vizsgáljuk meg a kérdést kizárólag hadászati szempontból.

Két világ érintkezési határán nehéz a nemzettek sorsa. A középkort a válás mozgatta, ma a nacionalizmus munkál. Kínával szemben nem az a kifogás, hogy kommunista, mert ha engedelmes UNO-tag lenne, a Formosa szigetére szorult Nemzeti Kínát régen ejtették volna. Kína kormányát (bár amerikai segítséggel jutott 1949-ben hatalomra) gyakran emlegetik újabban mint „fascist-communist government”-et, jelezve a szörnűű szóval, hogy a nemzetközi irányítást elutasítva, önálló utakon jár. (Jellemző, hogy Titó ugyanezért a sokkal szimpatikusabb „nemzeti-kommunista” jelzőt kapta, bár az is igaz, hogy csak „vakulj magyar, ne láss tót” alapon állott ez a külön út).

Így létszen a szavak játéka szerint látható a következő háború szemben álló két táborának pontos határvonalai: a „fascista utakra tévedt” Kínát szemmel tartják a világ nyugalmára őrkdő nagyhatalmak. A kínai veszély növekedésével még megérhetjük, hogy Moszkva is beleliberalizálódik a Szabad Világba, hogy egy táborban védekezzen a kapitalista világgal a pekingi kommunista veszély ellen.

A világ amerikai–orosz ellenőrzését zavarja a kínaiak külön útja. Ez határozza meg, melyik országok vagy területek képezik a harcászati peremvidéket. Kína déli határán, Indiától Koreáig tart a harcászati övezet, melyet a franciák, hollandok és a közeljövőben az angolok kivonulása után az amerikai haderő tart ellenőrzés alatt. Kína északi határait az oroszok vigyázzák.

A címben feltett kérdésre: lesz-e béke Vietnamban — bár jóslani nem tudunk, találgatni nem érdemes —, az a válasz, hogy (miután itt élünk Ausztráliában, a kérdést erről a kontinensről megközelítve) Ausztrália, mint az amerikai vezetésű politikai és gazdasági hálózat egy része, továbbra is részt vesz ennek a világhatalmi szövetségnek a harcászati működésében. Ezt a

alja, és az adja meg az uralkodó szint, az is bizonyos.

(Ausztráliai Magyarság, 1968. július.)

Prága is tudja már

Csehszlovákia orosz megszállása kétségtelenül a legmeglepőbb eseménye ennek a történelmi levegőjű esztendőnek. A csehek államát a legmegbízhatóbb szovjet csatlósnak ismertük, és egyetlen állama a világnak, ahol a kommunizmus szavazás útján, relatív többséggel kerültek hatalomra. A nagy szláv testvér első ízben fordított fegyvert egy másik szláv nép ellen. Cseh-szlovákiában 1945 óta nem tartózkodtak orosz csapatok. Az orosz hadsereg az általa törvényesnek elismert kommunista kormány ellen lépett fel. Első ízben történt, hogy a csatlós elleni katonai akcióban más csatlós államok hadseregei is résztvettek. Oroszország olyan politikai fejlemények ellen lépett most fel, amelyek az útjára maga is rálépett már, amelynek elindítására segítséget és utasítást adott.

A „prágai tavasz” nem hasonlítható össze az 1956-os budapesti eseményekkel, de az elindulásnak voltak hasonló mozzanatai, és mindkettő orosz megszállásba torkollott. Az úgynevezett liberalizmus, amely ma a kommunista világban hol itt, hol ott hallat magáról, valójában intézményes törekvés a vad, brutális, embertelen rendszer jövőjének a biztosítására. A technikai fejlődéssel magában Oroszországban is, minden marxista blöffölés ellenére is, rohamosan halad a társadalom a polgáriásodás útján. Az is biztos, hogy az elfoglalt kelet-európai népek nem tartózkodnak a primitívség állapotában még egy generáció idejére. Ez az oka, hogy itt kezdik a „reformokat” — és a fékezés az oroszok dolga.

A külföldi tőke behozatalának égető szüksége és a sajtó zabolátlansága idézhették elő először a burkolt megszállást, később a nyílt bevonulást. Az új gazdasági mechanizmust a csehek korábban kezdték és belebuktak. A gazdasági csőd teljes és tagadhatalan. A sajtószabadság pedig még a külföldi tőkénél is ijesztőbb valami a kommunista országokban.

Kádár Dubcsek mellett állt kezdetben, csak június végi hosszabb moszkvai látogatása után lépett fel Dubcsek ellen. Ettől kezdve pontosan az ellenkezőjét írják a magyar lapok a fejleményekről:

A varsói ultimátum lényege, hogy első ízben lép nyilvánosságra az új nemzetközi jogelv, amely szerint a varsói paktum államai közösen beavatkozhatnak az egyik szerződő tagállam belső ügyeibe. Ilyen pedig még nem volt és ezt a népeket egymásra uszító taktikát követte az ultimátum aláíróinak közös akciója, amelynek során az orosz, a lengyel, a kelet-német és a bolgár csapatok mellett a magyar csapatok is bevonulnak Csehszlovákiába, ami által súlyos helyzet elé állítják a felvidéki magyar lakosságot. Kádár, Moszkva hú cselédjeként, az ellen fordult, akivel előzőleg szerződött.

A felvidéki magyarság sem volt tétlen ezekben a sorsdöntő hónapokban. Mindent elkövettek, hogy végre egyenlő állampolgári jogokhoz jussanak, legalább azzal kapcsolatban, hogy a szlovákok párhuzamosan részt kaptak a kormányzásban és federatív terveket komolyan tárgyalták. Sajnos a magyarok követeléseit elsősorban a szlovákok gáncolták mindenütt, megvádolva őket az állam iránti hűtlenséggel is. Most, habár világos, hogy mit sem tehetnek róla, a kádári harciskodás jó ürügyet fog szolgáltatni a sovinizmustól elvakult szlovákoknak esetleg az újabb magyarüldözésre. Mert ne áltassa senki magát abban, hogy „országgyarapító” szándékkal járult hozzá Kádár a katonai kalandhoz.

(Ausztráliai Magyarság, 1968. szeptember.)

Őszirozsák halálos emléke

Magyarország népe 50 évvel ezelőtt, ezekben a napokban csak a halottak napja virágát, a sápadt őszirozsák tűzhetette ki. Jobban is illik a kivérzett ország sápadt színéhez. Minden a megelőző évtizedek alatt lassan felgyülemlett társadalmi baj, a nyers liberalizmus által felidézett szociális feszültségek, a pán-szláv mogalmaktól és a nyugati titkos, monarchia-ellenes társaságoktól felzaklatott nemzetiségek, és főleg a háborús veszteségek és reménytelenség egyszerre benitották meg a magyar nép összetartó erejét.

A 19-es kommün megfelelő székumoltás volt a magyar nép számára. A bolsevizmus társadalmi elutasítása teljes volt, és az maradt a mai napig is. A kommunista szó megbélyegző volt nemcsak a független magyar bíróság ítéleteiben, de a társadalom minden rétegében, parasztok, munkások, szegény emberek között is. És a második világháború utolsó szakaszában az ország határait át dübörgő orosz tankhadosztályok is általános szorongást idéztek elő. A magyar honvédség végső kitaró szívós kitartása mögött az ország védelmének önfelelő elszántsága dolgozott, nem pedig ilyen vagy olyan politikai rendszer megmentése. Az országvédő harcot igazolja a történelmi elismerés számára az országnak azóta is tartó ellenséges megszállása.

Nem véletlen, hogy a kisanant államok egyikében sem állomásoznak orosz csapatok.

Emlékezzet, hogy a Trianont reánk mérő nyugati ellenségeink a Magyarország feletti közvetlen katonai ellenőrzés lejártával létrehozták az utódállamok, Csehszlovákia, Románia és Jugoszlávia katonai szövetségét, kifejezetten és kizárólag Magyarország ellen. (Jellemző a szláv nacionalizmus túlzásaira, hogy 1934-ben, Sándor jugoszláv király meggyilkolása ürügyén fel akarták osztani véglegesen csonka Magyarországot is!)

(Ausztráliai Magyarság, 1968. november.)
(Folytatjuk)